

УЧИТЕЛКА.

Никой, драга; но тѣ нежѣтъ нуждѣ отъ туй, тѣ ядѣтъ само когато порастнѣтъ. Когато стане топло, тѣ ще излѣзѣтъ изъ кѣщицѣтъ си и като поядѣтъ за нѣкое врѣме, ще гы видите че си правѣтъ единъ гробъ, въ когото ще ся скривѣтъ и ще останѣтъ като мъртви. Тѣ ще заприличѣтъ тогава, като на едно зърно бобъ; послѣ нѣкое врѣме, този бобъ ще почне да шава; и ще излѣзне отъ него една глава, крака, крилца, и слѣдователно една хубава пеперуда, като тази, която ще ся храни съ цвѣтя до тогази до когато снѣсѣ яйца и умрѣ.

МАРІЯ.

И ный сичко туй, ще ли видимъ учителко?

УЧИТЕЛКА.

Да, душо, вый ще видите сичко туй, и много други хубавы нѣща, ако идемъ на полето заедно, както ся надѣѣхъ. Тамъ ще пазимъ и ще глѣдаме да уловимъ еднаѣ дузинѣ пеперуды, и щѣ гы чувамъ въ одаѣтъ си, дѣто ще имъ турамы новы цвѣтя секой день, и ще гы обихождаме често. Хайде сега да идемъ да пиѣмъ чая си и послѣ да повторимъ исторіѣтъ си: Елено, сега я вашъ рѣдъ.

ЕЛЕНА.

Дълго врѣме подирѣ смъртътъ на Адама и Ева, челоуѣцитѣ станахъ толко лоши, щото Богъ милостивъ имъ ся погнуся. Тѣ лѣжехъ, бѣхъ лакоми, сърдехъ ся, не ся молахъ никога Богу; съ еднаѣ